

**ZAČÍNÁ
SA TO
NAMI**

**COLLEEN
HOOVEROVÁ**

DOSTALA DRUHÚ ŠANCU. ALE STOJÍ JEJ ZA TO?

iKAR

**COLLEEN
HOOVEROVÁ**

**ZAČÍNA
SATO
NAMI**

Preložila Lucia Lukáčová

IKAR

Colleen Hoover
IT STARTS WITH US

Copyright © 2022 by Colleen Hoover
Translation © 2023 by Lucia Lukáčová
Cover design by Danielle Mazzella Di Bosco.
Cover photo by Adobe Stock.
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9009-9

*Túto knihu venujem skvelej
a nebojácnej Marii Blalockovej.*

Milí čitatelia,

táto kniha je pokračovaním románu *Končí sa to nami* a začína sa presne tam, kde sa prvá kniha skončila. Pre najlepší zážitok z čítania tejto minisérie by titul *Začína sa to nami* mal nasledovať ako druhý v poradí.

Po vydaní románu *Končí sa to nami* by som si nikdy nepomyslela, že jedného dňa budem písať jeho pokračovanie. A rovnako by mi nikdy nenapadlo, že knihu prijmú toľkí z vás. Som vďačná vám všetkým, ktorým Lilin príbeh dodáva takú silu ako mne príbeh mojej mamy.

Keď sa rozbehlo *Končí sa to nami* na TikToku, zaplavili ma žiadosti o priblíženie ďalšieho osudu Lily a Atlasa. Mohla som odmietnuť komunitu, ktorá mi zmenila život? Tento román som napísala z vďaky za vašu neutíchajúcu podporu, a preto som vám tentoraz chcela dožiť oveľa príjemnejší zážitok.

Lily s Atlasom si to zaslúžia.

Dúfam, že sa vám ich cesta bude páčiť.

Z celého srdca

Colleen Hooverová

Prvá kapitola

ATLAS

Hrúbka v slove *trubyrroh* nastriekanom červeným sprejom na zadnom vchode do reštaurácie Plutva ma privedie k myšlienke na matku.

Medzi dvoma slabikami by sa zakaždým na okamih odmlčala, akoby to boli dve rozličné slová. Chcelo sa mi smiať, vždy keď som to počul. No ako malý som v tom len ťažko hľadal humor, keďže som to bol ja, komu večne nadávala.

„Trubiroh,“ prečíta Darin. „Určite to bolo nejaké decko. Väčšina dospelých vie, ako sa to píše.“

„Čudoval by si sa.“ Dotknem sa farby, no prsty zostanú čisté. Nech to urobil hocikto, muselo to byť predošlý večer hneď po záverečnej.

„Podľa teba je tá hrúbka naschvál?“ pokračuje Darin. „Chcú tým povedať, že si taká trúba, až z toho tvrdne i?“

„Podľa čoho súdiš, že to patrí mne? Mohli myslieť teba alebo Brada.“

„Je to tvoja reštaurácia.“ Darin si vyzlečie bundu a rukou zabalenou v nej vypáči veľký vyčnievajúci črep rozbitej okennej tabule. „Možno to napísal nespokojný zamestnanec.“

„Mám nespokojných zamestnancov?“ Nedokážem si vyba-

viť jediného človeka z výplatnej listiny, ktorý by bol niečoho takého schopný. Naposledy som prepustil pracovníčku pred piatimi mesiacmi. Rozišli sme sa v dobrom po tom, čo skončila vysokú.

„A čo ten chalan, čo umýval riad predtým, než si zamestnal Brada? Ako sa to volal? Tuším ako nejaký minerál alebo čo... to bolo totálne mimo.“

„Kremeň,“ odpoviem. „Bola to prezývka.“ Už dávno som si naňho nespomenul. Pochybujem, že by ma ešte nenávidel. Vyrail som ho hneď po otvorení. Zistil som, že kým na riade nevidel zaschnuté jedlo, neumýval ho. Poháre, taniere, príbor – čokoľvek sa vrátilo zo stolov do kuchyne a vyzeralo ako-tak čisté, odložil rovno na odkvapkávač.

Ak by som ho nevyhodil, jeho zásluhou by nás zatvorili hygienici.

„Mal by si zavolať políciu,“ poznamená Darin. „Budeme to musieť nahlásiť poisťovni.“

Skôr než stihnem niečo namietnuť, vo dverách sa zjaví Brad. Sklo na zemi mu zachrapčí pod nohami. Brad robí inventúru, aby zistil, čo zmizlo.

Škriabe si strnisko na brade. „Vzali krutóny.“

Nastane rozpačité ticho.

„Povedal si *krutóny*?“ ozve sa Darin.

„Hej. Vzali celú nádobu s krutónmi, čo sme nachystali včera večer. Okrem nej zrejme nezmizlo nič iné.“

Čakal by som hocičo, ale toto? Ak sa niekto vlámal do reštaurácie a nevzal spotrebiče ani nič hodnotné, zrejme to urobil preto, lebo bol hladný. Podobné zúfalstvo som zažil na vlastnej koži. „Nenahlásim to.“

Darin sa za mnou otočí. „Prečo?“

„Mohli by ich chytiť.“

„Veď o to ide.“

Z kontajnera vyberiem prázdnu škatuľu a začnem zbierať črepiny. „Raz som sa vlámal do reštaurácie. Ukradol som morčací sendvič.“

Brad s Darinom na mňa civejú. „Bol si na mol?“ podpichne ma Darin.

„Nie, bol som hladný. Nechcem, aby ich zatkli pre ukradnuté krutóny.“

„Okej, ale čo ak je jedlo len začiatok? Čo ak sa nabadúce vrátia po spotrebiče?“ poznamená Darin. „Bezpečnostná kamera je ešte stále v háji?“

Píli mi tým uši už niekoľko mesiacov. „Nemal som čas.“

Darin mi vezme škatuľu a pustí sa do zbierania zostávajúcich úlomkov. „Mal by si to vyriešiť, skôr než sa vrátia. Dofrasa, možno to dnes v noci skúsia aj U Corriganu, keď bola Plutva taký ľahký cieľ.“

„U Corriganu fungujú kamery. A pochybujem, že by mi poníčili novú reštauráciu, nech je za tým ktokoľvek. Bola to len otázka príležitosti, nijaké cielené vlámanie.“

„No tak dúfaj,“ precedí Darin cez zuby.

Otvorím ústa, že mu niečo poviem, no zastaví ma cinknutie esemesky.

Tuším som ešte nikdy nezdrapil mobil tak rýchlo. Keď zbadám, že mi nepíše Lily, trochu splasnem.

Natrafil som na ňu dnes doobeda pri vybavovačkách. Nevideli sme sa vyše roka a pol, no meškala do práce a mne práve prišla správa od Darina, že sa k nám vlámali.

Rozlúčili sme sa trochu rozpačito s príslubom, že mi napíše, keď otvorí obchod.

Odvtedy prešlo už jeden a pol hodiny, a ešte sa neozvala. Hodina a pol by nič neznamenala, nebyť toho otravného pocitu v hrudi. Snaží sa mi nahovoriť, že Lily spochybňuje všetko, čo medzi nami zaznelo pri tej päťminútovej výmene na chodníku.

Rozhodne si stojím za všetkým, čo som jej povedal. Asi som sa dal trochu uniesť, keď som videl, aká je šťastná, a dozvedel sa, že už nie je vydatá. No každé slovo som myslel vážne.

Som tomu naklonený. Viac než naklonený.

V mobile si vyhľadám jej kontaktné údaje. Toľko ráz som jej za posledný rok a pol chcel napísať, lenže keď som s ňou hovoril naposledy, nechal som ju na ťahu.

V jej živote sa toho dialo hodne, preto som jej ho nechcel ešte väčšmi komplikovať.

No teraz je slobodná a povedala to tak, akoby bola konečne otvorená všetkému, čo by medzi nami mohlo byť. Ibaže už hodinu a pol mohla premýšľať o našom rozhovore. Hodina a pol je predsa kopa času na to, aby zlátala dajaké odmietnutie. Každá minúta, ktorá uplynie bez esemesky, mi už začína pripadať ako jeden celý prekliaty deň.

Ešte vždy ju mám uloženú ako Lily Kincaidovú, a tak upravím jej údaje a priezvisko zmením na Bloomová.

Vycítim, že Darin za mnou postáva a nakúka mi ponad plece na displej mobilu. „To je naša Lily?“

Brad okreje. „Píše si s Lily?“

„Naša Lily?“ zopakujem nechápavo. „Stretli ste sa len raz.“

„Ešte je vydatá?“ nadhodí Darin.

Pokrútim hlavou.

„Lepšie sa jej nemohlo stať,“ poznamená. „Bola tehotná, nie? Čo sa jej nakoniec narodilo? Chlapec či dievča?“

Nechcem debatovať o Lily, pretože ešte nie je o čom. Nechcem z toho robiť viac, než môže byť. „Dievčatko, a na viac otázok neodpovedám.“ Pozriem na Brada. „Príde dnes Theo?“

„Je štvrtok, bude tu.“

Zamierim do reštaurácie. Ak s niekým budem preberať Lily, tak s Theom.

Druhá kapitola

LILY

Ešte stále sa mi chvejú ruky, hoci prešli už takmer dve hodiny, čo som natrafila na Atlasa. Nedokážem určiť, či sa trasiem od nervozity alebo od hladu. Od príchodu do práce som nemala čas nič zjesť. Sotva som si našla päť pokojných sekúnd a spracovala, čo sa dnes ráno stalo, tobôž aby som zhltna raňajky, ktoré som si priniesla.

Naozaj sa to stalo? Naozaj som zasypala Atlasa tými trápny-mi otázkami, pre ktoré budem do konca roka chodiť kanálmi?

No nezdal sa mi zaskočený. Pripadal mi veľmi šťastný, že ma vidí. A potom, keď ma objal, akoby sa vo mne čosi spiace náhle prebudilo k životu.

Až teraz som sa prvý raz dostala na toaletu a uvidela sa v zrkadle. Chce sa mi plakať. Som fľakatá, tričko mám zababrané od mrkvy, lak na nechtoch olúpaný ešte asi od januára.

Niežeby Atlas očakával alebo vyžadoval dokonalosť. Iks ráz som si predstavovala, že naňho naďabím, no pri fantazírovaní som sa ani raz nevidela, že doňho vrážam uprostred hektického rána, polhodinu po zásahu detskou výživou rukou jedenásťmesačného dieťaťa.

Vyzeral skvele. A ako skvele voňal!

Zato ja asi voniam ako materské mlieko.

Som úplne rozklepaná z toho, čo by naše náhodné stretnutie mohlo znamenať. Ráno mi zabralo dvakrát toľko času, kým som nachystala všetko pre kuriéra. Dokonca som ani neklikla na naše stránky, či nepribudli nové objednávky. Naposledy sa pozriem do zrkadla, no vidím len vyšľavenú, prepracovanú slobodnú matku.

Vyjdem z toalety a vrátim sa k pokladnici. Z tlačiarne vezmem papier s objednávkou a pustím sa do výroby kartičky s odkazom. Moja myseľ ešte nikdy nepotrebovala väčšmi rozptýliť, preto sa z rušného doobedia teším.

Objedávka je na kyticu ruží pre nejakú Gretu od nejakého Jonathana. Odkaz znie: *Mrzí ma ten včerajšok. Odpustíš mi?*

Zakvílim. Kytice ako ospravedlnenia viažem veľmi nerada. Zakaždým skončím pri chorobných predstavách, za čo sa dotýčny asi ospravedľuje. Neprišiel na rande? Prišiel domov neskorro? Pohádali sa?

Udrel ju?

Občas túžim pripísať na kartičky číslo miestneho azylového domu pre obeť domáceho násilia. No vždy si opakujem, že nie každé ospravedlnenie sa automaticky spája s takými príšernosťami, za aké som dostávala ospravedlnenia ja. Čo ak je Jonathan Gretin priateľ a chce ju len rozveseliť? Čo ak je to jej manžel a trochu to darebáctvo prepískol?

Nech je už jeho dôvod na kvety hocijaký, dúfam, že znamenajú niečo dobré. Vložím odkaz do obálky a tú zastrčím medzi ruže. Kyticu odložím na policu pre kuriéra. Práve klikám na ďalšiu objednávku, keď mi cinkne esemeska.

Vrhnem sa na mobil, akoby sa správa mala sama vymazať a mám len tri sekundy na jej prečítanie. Pri pohľade na displej zvädnem. Nepíše Atlas, ale Ryle.

Môže hranolčeky?

Rýchlo odpisujem. **Len mäkké.**

Mobil s rachotom dopadne na pult. Nechcem, aby jedla hranolčeky príliš často, no Ryle ju má len raz či dvakrát do týždňa, preto si dávam záležať, aby sa so mnou stravovala výživnejšie.

Dobre mi padlo pár minút nemyslieť na Ryla, lenže tá esemeska mi pripomenula, že je na svete. A kým je na svete, obávam sa, že na akýkoľvek vzťah či len priateľstvo s Atlasom môžem zabudnúť. Ako to prijme, ak sa s Atlasom začnem stretávať? Ako by sa zachoval, keby sa niekedy museli ocitnúť zoči-voči?

Asi predbieham.

Zížam na mobil a premýšľam, čo mám napísať Atlasovi. Sľúbila som mu, že sa ozvem, keď otvorím obchod, no zákazníci už čakali pred dvermi. A posledná esemeska mi zaraz pripomenula, že v tomto scenári účinkuje aj Ryle. Preto váham, či sa mám vôbec Atlasovi ozývať.

Otvoria sa dvere a dnu konečne vojde moja zamestnankyňa Lucy. Vždy pôsobí veľmi vyrovnane, dokonca aj keď tuším, že nemá dobrú náladu.

„Dobré ráno, Lucy.“

Odhrne si vlasy z očí a s povzdychom položí kabelku na pult. „Určite dobré?“

Lucy nebýva zrána najpriateľskejšia. Práve preto s mojou druhou zamestnankyňou Serenou obsluhujeme pri pokladnici aspoň do jedenástej, zatiaľ čo Lucy aranžuje vzadu. So zákazníkmi jej to ide oveľa lepšie po šálke kávy alebo piatich.

„Práve som sa dozvedela, že naše menovky nikdy nedorazili, lebo sa ich nepodarilo poslať, a na objednanie ďalších je neskoro. Svadba je už o necelý mesiac.“

Toľko sa toho pri tej svadbe pokazilo, až mám sto chutí povedať jej, aby sa na to vykašľala. No nie som poverčivá. Hádam ani ona.

„Vlastnoručne vyrobené menovky sú v kurze,“ nadhodím.

Lucy prevráti oči. „Nenávidím ručné práce,“ zabručí. „A teraz ani nijakú svadbu nechcem. Tuším ju plánujeme dlhšie, než spolu chodíme.“ Zásah. „Možno ju odvoláme a utečieme do Vegas. Vy ste sa brali vo Vegas, nie? Lutuješ to?“

Neviem, na čo jej mám skôr odpovedať. „Ako môžeš nenávidieť ručné práce? Veď pracuješ v kvetinárstve. Som rozvedená, jasné, že Vegas ľutujem.“ Podám jej kôpku objednávok, ku ktorým som sa ešte nedostala. „Ale užila som si to,“ priznám.

Lucy odíde dozadu a pustí sa do práce. Ja sa vrátim k myšlienkam na Atlasa. A na Ryla. A na armagedon, lebo tak mi to pripadá, keď sa mi tí dvaja ocitnú v hlave spolu.

Netuším, ako by niečo také mohlo fungovať.

Keď sme sa s Atlasom zrazili na ulici, akoby sa všetko ostatné vrátane Ryla rozplynulo. No teraz sa mi Ryle pomaly vkráda do myšlienok. Nie tak, ako to bolo kedysi. Teraz mi skôr pripomínajú cestnú zátarasu. Môj ľubostný život sa konečne dostal na rovný chodníček bez hrbolov a zákrut najmä preto, lebo vyše roka a pol vôbec neexistoval, no teraz ma pravdepodobne čaká drsný terén, prekážky a útesy.

Stojí to za to? Atlas za to, samozrejme, stojí.

Ale stojíme za to my? Stáva sa *my* hodné stresu, ktorý by to nevyhnutne vnieslo do všetkých ostatných oblastí môjho života?

Už dávno ma neovládol taký nepokoj. Čosi vo mne túži zavolať Allyse a povedať jej o stretnutí s Atlasom, no nejde to. Vie, čo ku mne Ryle ešte vždy cíti. Vie, čo by to s ním spravilo, keby som priviedla Atlasa na scénu.

Nemôžem hovoriť ani s mamou, lebo je to moja matka. Nedávno sme sa veľmi zblížili, no randenie by som s ňou nepretriasala.

Zostáva jediná žena a s ňou mi neprekáža hovoriť o Atlasovi.
„Lucy?“

Vyjde zozadu a z ucha si vyberá slúchadlo. „Chcela si niečo?“

„Mohla by si ma na chvíľu zastúpiť? Musím čosi vybaviť. O hodinu som späť.“

Presunie sa za pult. Schmatnem kabelku. Teraz, keď mám Emerson, veľa času osamote si neužijem, a tak si sem-tam ukradnem hodinku počas pracovného týždňa, ak nájdem za seba v obchode náhradu.

Niekedy mám chuť posedieť si so svojimi myšlienkami, no v prítomnosti dieťaťa to nie je možné. Ešte aj keď spí, fungujem v režime matky. A v plnej prevádzke v obchode si sotvakedy nájdem chvíľu pre seba, ktorú by mi nikto nenarušil.

Zistila som, že keď som sama v aute, so svojou hudbou a príležitostne aj s dezertom z *Cheesecake Factory*, viac mi netreba a upracem si myšlienky.

Len čo zastavím na mieste s dokonalým výhľadom na bostonský prístav, sklopím si sedadlo a vezmem zápisník aj pero, čo som si priniesla. Neviem, či to pomôže aspoň tak ako občas dezert, no cítim potrebu utriediť si myšlienky, ako som to robievala kedysi.

Tento spôsob mi vždy pomohol, keď malo všetko pekne zapadnúť na svoje miesto.

Len dúfam, že tentoraz nebude taký nápomocný, že sa všetko úplne zosype.

Milá Ellen,
háďaj, kto je späť?

Ja.

Aj Atlas.

My obaja.

Stretla som ho dnes ráno, keď som išla s Emmy k Rylovi. Veľmi rada som ho videla. Aj keď ma naše stretnutie v mnohom utvrdilo a viem, kde sa teraz nachádzame vo svojich životoch, skončilo sa trochu zvláštne. Ponáhľal sa, lebo sa čosi prihodilo uňho v reštaurácii, a ja som zase nestíhala otvoriť obchod načas.

Rozlúčili sme sa s prísľubom, že mu napíšem.

Chcem mu napísať. Naozaj. Najmä preto, lebo keď som ho videla, vybavilo sa mi, ako veľmi mi chýba, čo cítim, keď som s ním.

Až tých pár minút s ním dnes ráno mi pripomenulo, aká som osamelá. No odkedy sme sa s Rylom rozviedli... aha, počkať.

No teda. O rozvode som Ti ešte nepovedala.

Už dlho som Ti nenapísala. Tak sa vrátim, ak dovolíš.

Po pôrode Emmy som sa rozhodla, že natrvalo odídem od Ryla. Povedala som mu o rozvode, len čo prišla na svet. Nezamýšľala som to načasovať tak kruto, len som netušila, čo urobím, kým som ju nedržala v náručí. Každým vláknom svojho bytia som vedela, že spravím hocičo, len aby som ten bludný kruh zneužívania prerušila.

Áno, žiadosť o rozvod bolela. Áno, zlomilo mi to srdce. Ale nie, neľutujem to. Moja voľba mi pomohla pochopiť, že občas najťažšie rozhodnutia, aké môže človek urobiť, veľmi pravdepodobne povedú k najlepším výsledkom.

Klamala by som, keby som tvrdila, že mi nechýba. Chýba mi, akí sme občas boli. Chýba mi rodina, ktorú sme mohli vytvoriť pre Emerson. No viem, že som sa rozhodla správne, aj keď ma tácha tej voľby občas zmôže. Je to náročné, lebo stále musím s Rylom komunikovať. Ešte vždy má všetky dobré vlastnosti, do ktorých som sa zamilovala. Teraz, keď s ním už nie som vo vzťahu, sotvakedy vidím to zlé, čo definitívne pochovalo naše manželstvo. Podľa mňa to súvisí s tým, že sa teraz správa čo najlepšie. Nevzpieral sa a nerobil priveľké haló, pretože vedel, že som ho mohla nahlásiť za domáce násilie, ktoré som zažila pod jeho rukami. Mohol prísť o veľa, nielen o manželku, takže keď sme sa mali dohodnúť na opatrovníctve, išlo to hladšie, než som predpokladala.

Mohlo byť za tým aj to, že som nebojovala tak urputne ako on. Keď som prišla s návrhom, že chcem výhradnú starostlivosť o dieťa, môj advokát mi to povedal otvorene: ak nie som ochotná vytiahnuť v súdnej sieni najväčšiu špinu z nášho najhlbšieho dna, nemám ako Rylovi znemožniť vídať sa s Emerson. Keby som aj vytiahla domáce násilie, vravel, že je veľmi nepravdepodobné, aby snaživého, úspešného otca, ktorý nemá záznam a poskytuje finančnú podporu, pripravili o akékoľvek práva.

Mala som dve možnosti. Mohla som vzniesť obvinenie a ťahať sa po súdoch, čo by sa veľmi pravdepodobne skončilo striedavou starostlivosťou. Alebo som sa mohla pokúsiť s Rylom dohodnúť tak, aby sme boli obaja spokojní, a zachovať náš vzťah spolupracujúcich rodičov.

Dalo by sa povedať, že sme dospeli ku kompromisu, hoci na svete niet takej dohody, ktorá by mi zaručila pokoj na duši, keď svoju dcéru odovzdávam výbušnému človeku.

Môžem však spraviť jediné: zvoliť si menšie zlo, pokiaľ ide o starostlivosť o dieťa, a dúfať, že Emmy ho takého nikdy nezažije.

Chcem, aby si Emmy vytvorila puto s otcom. Nikdy som ju od neho nechcela držať bokom. Len sa musím ubezpečiť, že jej nič nehrozí. Práve preto som Ryla prosila o súhlas s dennými návštevami počas prvých dvoch rokov. Nikdy som mu priamo nepovedala, že pochybujem, či mu môžem dôverovať, keď je s ním. Asi som to zahrála na dojčenie a na jeho permanentnú pohotovosť, no v hĺbke duše určite tuší, prečo som nikdy nechcela, aby uňho spala.

O niekdajšom zneužívaní spolu nehovoríme. Rozprávame sa o Emmy, o práci a v prítomnosti svojej dcéry sa usmievame. Občas to pôsobí silene a neúprimne, teda aspoň z mojej strany, no je to lepšie, než keby som Ryla zažalovala a súd prehrala. Budem sa nasilu usmievať až do jej plnoletosti, ak to bude znamenať, že sa vyhnem striedavej starostlivosti a nebudem pravidelne vystavovať Emmy možným najhorším tváram jej otca.

Zatiaľ sa to darí, ak nepočítam jeho občasnú manipuláciu a nepríjemné flirtovanie. Pri rozvode som svoje city vyjadrila jasne, no on sa stále nádeja. Občas povie niečo, čo potvrdzuje, že sa ešte nevzdal myšlienky na nás dvoch. Obávam sa, že z veľkej časti spolupracuje najmä preto, lebo sa domnieva, že ak bude dlhodobo dostatočne príjemný, napokon ma znovu získa. Má utkvelú predstavu, že sa časom poddám.

Život však nepôjde podľa jeho predstáv, Ellen. Definitívne sa hýbem vpred, a ak mám byť úprimná, dúfam, že to bude Atlasovým smerom. Ešte je priskoro, aby som vede-

la, či to vôbec prichádza do úvahy, no jedným som si istá: už sa nevrátim k Rylovi, nech by to malo trvať aj celú večnosť.

Už prešiel takmer rok, čo som Rylovi povedala, že sa s ním rozvediem, a takmer devätnásť mesiacov od hádky, ktorá sa definitívne podpísala pod naše odlúčenie. To znamená, že som vyše roka a pol bez partnera.

Jedenapoločná pauza medzi potenciálnymi vzťahmi sa môže javiť ako fúra času a možno by to tak aj bolo, keby nešlo o Atlasa, ale niekoho iného. Ako to mám urobiť, aby to fungovalo? Čo ak napíšem Atlasovi a on ma pozve na obed? A obed bude nepochybne úžasný a z obeda bude večera? A večera povedie k návratu do okamihu, kde sme v mladosti skončili? A potom budeme obaja šťastní, znovu sa do seba zamilujeme a on sa stane trvalou súčasťou môjho života?

Viem, že asi predbieham, ale bavíme sa o Atlasovi. Ak nepodstúpil výmenu osobnosti, podľa mňa obe vieme, aké je pre mňa ľahké milovať ho, Ellen. Práve preto tak váham, lebo sa obávam, že sa to stane.

Ak sa to stane, ako vezme Ryle môj nový vzťah? Emerson už bude mať rok a celý sme ho zvládli bez väčšieho dusna, no uvedomujem si, že najmä preto, lebo naše dobré nastavenie nič nenarušilo. Prečo mám teda pocit, že len zmienka o Atlasovi spôsobí cunami?

Niežeby si Ryle zaslúžil obavy, ktoré vo mne súčasná situácia vyvoláva, má však predpoklady urobiť mi z randenia poriadne peklo. Prečo mu ešte vždy patrí taký obrovský podiel v spleti mojich myšlienok? Je to presne taký pocit – akoby sa tie nádherne veci stali, no keď si ich začnem uvedomovať, dostanú sa vo mne až tam, kde sa ešte stále

rozhodujem pod vplyvom Ryla a jeho prípadných reakcií.

Tých sa obávam najväčšmi. Chcem dúfať, že nebude žiarliť, ale bude. Ak sa začnem stretávať s Atlasom, Ryle nám to všetkým sťaží. Aj keď viem, že rozvod bol správna voľba, nesie so sebou následky. A jedným z nich je aj to, že Ryle bude ustavične vnímať Atlasa ako príčinu rozpadu nášho manželstva.

Ryle je otcom mojej dcéry. Nech mi odteraz do života vstúpi či z neho odíde akýkoľvek muž, Ryle je jediná konštanta, s ktorou budem musieť nažívať v pokoji, ak chcem pre svoju dcéru čo najharmonickejšie podmienky. No ak sa mi vráti do života Atlas Corrigan, Ryle sa nikdy neupokojí.

*Kiežby si mi mohla poradiť, ako sa mám rozhodnúť. Obe-
tujem to, čo ma určite urobí šťastnou, aby som sa vyhla zá-
konitému rozvratu, ktorý by Atlasova prítomnosť spôsobila?*

*Alebo mi v srdci navždy zostane trhlina v tvare Atlasa,
kým mu nedovolím, aby ju zaplnil?*

*Čaká, že mu napíšem, ale asi potrebujem viac času, aby
som to spracovala. Veď ani netuším, čo by som mu napísa-
la. Netuším, čo mám robiť.*

Dám Ti vedieť, keď na to prídem.

Lily